

La tasca del farmacèutic a la farmàcia comunitària

Ana Isabel González Palazuelos
Farmacèutica

Comencem per definir el concepte de *farmàcia comunitària*. La farmàcia comunitària és un establiment sanitari privat d'interès públic, que està definit expressament per les lleis estatals i autonòmiques, i des d'on el farmacèutic comunitari assegura a la població l'accés als medicaments i als productes sanitaris. En una farmàcia comunitària es realitzen moltes tasques, i entre elles hi ha la identificació, la custòdia, la producció i la promoció de l'ús racional d'aquests medicaments, així com propiciar activitats de farmàcia social.

Tot això és la teoria, que evidentment s'aplica a la pràctica i on s'assenten les bases per a realitzar l'òptima tasca professional de cada farmacèutic titular a la seua oficina de farmàcia.

Però la feina d'un farmacèutic comunitari, o apotecari (que és una paraula tan bella, i que era utilitzada per la població fa alguns anys), va molt, molt més enllà.

Un farmacèutic estudia durant cinc anys a la Facultat de Farmàcia (ara el grau corresponent), on apren i entén moltíssims conceptes que al final de la carrera l'ajuden a comprendre els mecanismes d'acció de molts principis actius: com interaccionen, com s'eliminen, la seua traçabilitat, biodisponibilitat, etc., i aquesta informació és essencial a l'hora d'assessorar els pacients que acudeixen a la farmàcia per obtenir respostes, perquè es troben confosos, nerviosos i ansiosos per trobar una solució a un problema que el metge de Primària en aquell moment no pot resoldre.

Conscients i conseqüents amb les limitacions del farmacèutic i sabent que no poden realitzar un diagnòstic ni prescriure l'ús de certs fàrmacs, però sí assessorar i aconsellar, el seu treball és fonamental a l'hora de descongestionar l'Atenció Primària.

On aquesta tasca és més que evident és a la farmàcia rural. A partir d'aquí farem referència a l'apotecari, com anomenem encara el farmacèutic als pobles.

Les farmàcies rurals

Parlem de pobles petits, de 200, 300 habitants o menys, on el tracte amb el pacient és tan proper, que tots dos coneixen la seua vida familiar, i es crea un vincle d'amistat, perquè els apotecaris són primera línia i l'accés més ràpid quan sorgeix algun dubte respecte a la medicació a administrar.

També s'estreny el vincle del farmacèutic amb el metge, es treballa mà a mà per facilitar el bon funcionament del seguiment mèdic de cada pacient.

El 20% de les farmàcies a Espanya són rurals i, a causa de la despoblació, la seua continuïtat i viabilitat perillèn. A més a més, moltes d'elles estan abocades al tancament per no haver-hi un relleu.

Actualment, moltes farmàcies rurals reben un fons basat en una ajuda econòmica per a garantir la seua subsistència i que puguen seguir atenent la població, que en la seua majoria són persones d'edat avançada, amb pocs recursos econòmics, culturals i amb dificultat per adreçar-se.

És essencial i imprescindible, donar suport a l'apotecari de poble i ajudar-lo perquè continue exercint la seua tasca comunitària, i garantint l'accés de la població rural al sistema sanitari.

Hem de reconèixer, impulsar i ajudar a mantenir el treball de l'apotecari de poble, que amb pocs recursos i mitjans realitza un gran treball social i humanitari. Que no desaparega la farmàcia rural.

L'apotecari de poble és realment un professional entregat, vocacional i proper i que a canvi rep el reconeixement del pacient, el seu afecte i molt sovint fins i tot regals en espècie, perquè en agraïment a la seua tasca ofereixen el poc que tenen; però, encara que això t'ompli el cor no és prou per a poder RESISTIR. Esperem que arribe aviat la solució perquè no desaparega cap farmàcia rural ni els seus apotecaris.

